

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Fabók András ügyvéd által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (1011 Budapest, Fő u. 44-50., ügyintéző: ... jogtanácsos) által képviselt **Magyar Állam** alperes ellen jogalkotással okozott kár megtérítése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. szeptember 16. napján meghozott 64.P.25.320/2015/12. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy a felperes feljegyzett kereseti illeték fizetésére kötelezését mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 21.700 (huszonegyezer-hétszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes pontosított kereseti kérelmében kérte az alperes kötelezését 271.224 forint és járulékai megfizetésére. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperes a 2010. évi CLIV. törvénnyel a magánnyugdíj-pénztári önkéntes tagdíj kiegészítés hozamát jogtalanul elvonta, amellyel megsértette a felperes tulajdonjogát, mert az 1997. évi LXXXII. törvény 5. § (4) bekezdése szerint mind a kötelező, mind az önkéntes tagdíj-kiegészítések a pénztártagok tulajdonát képezik. A felperes tulajdonjogát a törvény megfelelő kártalanítás nélkül, diszkriminatívan, az Alaptörvényben, a Római Egyezményben és az Európai Unió Alapjogi Chartájában biztosított jogainak megsértésével vonta el. Kereseti kérelmét másodlagosan a Ptk. 349. § (1) bekezdésére és 339. § (1) bekezdésére alapította azzal, hogy az alperes jogellenes jogalkotási tevékenysége következtében kár érte. Kifejtette, hogy a 2010. évi CLIV. törvény 16. §-a az 1997. évi LXXXII. törvény 4. § (2) bekezdését olyan tartalmú zsk) ponttal egészítette ki, amely alapján a magánnyugdíjpénztárakban lévő, a tagok önkéntes befizetéseinek inflációs hozamát a tagoknak nem fizették ki. Kérése alátámasztásául hivatkozott az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) által a C-6/90. és C-9/90. számú „Francovich”, illetve a C-98/14. számú „Berlington” ügyben kifejtett érvekre. Kérte további 266.700 forint megtérítését a perindítást megelőző levelezéssel és ügyintézéssel kapcsolatos költségeire hivatkozással.

Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és felperes perköltségben való marasztalását. Előadta, hogy az 1997. évi LXXXII. törvény 4. § zsk) pontjában nem szerepelt a felperes által

inflációs hozamként megjelölt összeg, ezért annak kifizetésére jogszabályi lehetőség nem volt. A felperes alkotmányossági aggályait rendes bíróság hatáskör hiányában nem ítélt meg. A felperes hivatkozása az Alapjogi Chartára nem lehet alapos, mert annak 51. cikke szerint a tagállam csak annyiban címzettje a Charta rendelkezéseinek, amennyiben az unió jogát hajtja végre, a kifogásolt törvénymódosítás pedig nem uniós jog végrehajtására irányult. A felperes másodlagos, kártérítési keresete is alaptalan, mert az egységes bírói gyakorlat alapján az állam jogalkotással kapcsolatos közjogi cselekményei erre vonatkozó jogszabályi rendelkezések hiányában nem szolgálhatnak kártérítési felelősség alapjául. A jogszabály hatálybelépése nem hoz létre polgári jogviszonyt a jogalkotó és a címzettek között, ezért a kártérítési felelősség megállapítására sem kerülhet sor. Az adott esetben az EUB „Brasserie” ítélete szerinti elv nem alkalmazható, mert a perbeli tényállás nem tartalmaz uniós, azaz határon átnyúló elemet.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét elutasította, és kötelezte a felperest a perköltség viselésére. Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján értékelve azt jogalkotással okozott kár megtérítésére irányuló kérelemként bírálta el, függetlenül attól, hogy a felperes az elsődleges kereseti kérelmében tulajdonjog érvényesítése iránti igényt jelölt meg, mivel az elsődleges kereseti kérelem alapja is a perbeli törvénymódosítás jogellenessége volt. Az elsőfokú bíróság a felperesnek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét elutasította, mivel álláspontja szerint közösségi jog értelmezésére a perben nem volt szükség. A felperesnek a Római Egyezményre irányuló hivatkozásával összefüggésben megállapította, hogy az Egyezmény 32. cikke alapján a hazai bíróság nem rendelkezik joghatósággal abban a kérdésben, hogy a perbeli szabályozás megfelel-e az Egyezmény rendelkezéseinek. Megállapította továbbá, hogy a rendes bíróságnak a törvénymódosítás alkotmányellenességének vizsgálatára hatásköre nincs, míg az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére azért nem volt szükség, mert az érintett rendelkezést a bíróságnak a kereset elbírálása során nem kellett alkalmazni. Az elsőfokú bíróság egyebekben kifejtette, hogy a Ptk. 28. § (1) bekezdése alapján kialakult egységes bírói gyakorlat szerint jogalkotással összefüggésben kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában nem keletkezik a jogalkotó és a károsult között kötelmi jogviszony, így a polgári kárfelelősség szabályai sem alkalmazhatóak, ezért az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását az előzetes döntéshozatali eljárás lefolytatása érdekében. Másodlagosan kérte a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesi kereseti kérelemnek helytadó döntés meghozatalát, illetve az alperes perköltségben való marasztalását. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet alapjául szolgáló tényállást nem megfelelően állapította meg, illetve az ügyben releváns jogszabályokat, a hazai és nemzetközi bírósági gyakorlatot jogszabálysértően alkalmazta. Tévesen döntött az elsőfokú bíróság a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló indítványának elutasításáról arra hivatkozással, hogy a közösségi jog értelmezésére a perben nem volt szükség. A felperes álláspontja szerint a Kúria által az Európai Unió joga alkalmazásának vizsgálatára felállított joggyakorlat-elemző csoport tanulmánya alapján a perbeli esetben is lehetséges előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése. Amennyiben ugyanis a belső tagállami jogszabály tartalma és az állampolgárookra irányuló hatása alapján megállapítható, hogy ebben a körben létezik már uniós jogszabály, akkor a tagállami jogi aktusnak ennek meg kell felelnie akkor is, ha az érintett uniós jogszabályra nincs kifejezett visszatalálás. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértően foglalt állást abban a kérdésben is, hogy uniós tényállási elem hiányában az uniós jog alkalmazására nem volt lehetőség a perben. Kiemelte, hogy a per alapjául szolgáló ügyben nem

pusztán egy konkrét irányelv átvétele maradt el, hanem ennél sokkal súlyosabb jogsértés történt, magának az Európai Unió Alapjogi Chartájának megsértése. Az alperesi előadással szemben az állami kárfelelősség megállapítására nem csak akkor kerülhet sor, ha az érintett jogi normának van határon átnyúló eleme is. Az EUB a „Francovich”, illetve a „Berlington” ügyben egyértelműen kifejtette, hogy a tagállami jogsértésnek nem kell kifejezetten határon átnyúló elemet tartalmaznia, nem kell harmadik személyt is érintenie. A „Brasserie” ügyben az EUB megállapította, hogy a tagállamok a közösségi jog nekik betudható megsértésével okozott károkért abban az esetben is felelősek, amikor a jogsértés abból ered, hogy a tagállam által elfogadott törvényt nem igazították hozzá a magasabb szintű közösségi jogi normához, az adott esetben az EGK szerződés 30. cikkéhez. A „Brasserie” ítélet egyebekben megerősíti a „Francovich” ügyben hozott döntés elveit, de nem tartalmaz utalást arra, hogy az állam kártérítési felelőssége csak határon átnyúló tényállásra lenne alkalmazható. A felperes álláspontja szerint előzetes döntéshozatali eljárás nélkül is megállapítható, hogy a 2010. évi CLIV. törvény 16. §-a sérti az uniós jogot és az a felperesnek kárt okozott. A jogszabály ugyanis sérti az Alaptörvénynek és az uniós jognak a tulajdon szentségére vonatkozó rendelkezéseit, amelynek következtében a felperest vagyoni veszteség érte. A perbeli törvénymódosítás ráadásul nem pusztán alapos indok és közérdek, valamint kompenzáció nélkül sérti a tulajdonhoz való jogot, hanem önmagával is inkonzisztens, illetve diszkriminatív, mivel csak azoknál a személyeknél okozott jogsérelmet, akinek az önkéntes alapú kiegészítő nyugdíjcélú befizetései a magánnyugdíj-pénztáraknál voltak és nem az önkéntes nyugdíjpénztárakban. Tény továbbá, hogy az állampolgárok passzív átléptetése az állami nyugdíjrendszerbe a magánnyugdíj-pénztárakból, megtévesztésen alapult, mivel az állam nem teljesítette a korábban tett ígéreteit az átlépéssel összefüggésben, azaz nem hozta létre az állami rendszerben az örökölhető egyéni számlákat. A felperes kiemelte végül, hogy az állam jogalkotással okozott károkért való felelősségének megállapíthatósága tekintetében a bírói gyakorlatban az utóbbi évek során jelentős változások történtek, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntések már nem fogadhatóak el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a feltárt tényekből helyes jogi következtetést levonva utasította el a felperes keresetét. Az elsőfokú eljárásban eljárási szabálysértés nem történt, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nincsen ok. A felperes hivatkozásával ellentétben az előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelem elutasítása nem minősül eljárási szabálysértésnek. Az elsőfokú bíróság emellett jogszerűen és indokoltan határozott az indítvány elutasításáról. A felperes tévesen értelmezi a Kúria joggyakorlat-elemző csoportjának véleményében foglaltakat, az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének ott írt feltételei ugyanis a perbeli esetben nem teljesülnek. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a tényállásban nincs uniós elem, annak hiányában pedig az uniós jog alkalmazására sem kerülhet sor. A perbeli tényállás tisztán belföldi jellegű, hiszen a felperes **magyar állampolgár**, aki magyarországi magánnyugdíj-pénztárban rendelkezett tagsággal, és aki a magyarországi munkáltatója által befizetett tagdíj-kiegészítéssel kapcsolatban terjesztette elő keresetét a magyar jogalkotóval szemben. A perrel érintett törvénymódosítás szabályozási tárgyánál fogva tagállami hatáskörbe tartozik és nem az uniós jogot hajtja végre. A felperes megalapozatlanul hivatkozott az Európai Unió Alapjogi Chartájára, ugyanis annak 51. cikk (1) bekezdése értelmében az uniós tagállam csak annyiban címzettje a Charta rendelkezéseinek, amennyiben az uniós jogát hajtja végre, nem tartozik azonban a Charta alkalmazási körébe az olyan tagállami jogszabály, amelynél az uniós jog és a tagállami jog között nincsen kapcsolat. A nyugdíjrendszer szabályozása kizárólagos tagállami hatáskörbe tartozik, és nincs olyan uniós jogszabály, amely a nyugdíjrendszer kialakítása és fenntartása körében tartalmi szempontból kötné a magyar jogalkotót. Az elsőfokú bíróság azt is

helyesen állapította meg, hogy egy jogszabály hatálybalépése miatt esetlegesen bekövetkezett érdeksérelem nem hoz létre polgári jogviszonyt a peres felek között, ebből következően a Ptk. kárfelelősségre vonatkozó rendelkezései sem alkalmazhatóak. A magyar jogban ugyanis a jogalkotási tevékenység polgári jogi szempontból immunitást élvez, a jogalkotás jogellenessége, illetve a jogalkotó kárfelelőssége nem állapítható meg. Ezt az álláspontot támasztja alá a Kúria jelenlegi joggyakorlata is, ahogyan azt a Pfv.III.20.892/2015/4. számú ítéletében is kifejtette. Az állami immunitás elve alól az uniós jog ad szűk körben felmentést, abban az esetben, ha a tagállami jogszabály egy alkalmazási elsőbbséggel rendelkező uniós jogi aktust sért. Ebben az esetben az állam kártérítési felelősségét az EUB által a „Brasserie” ügyben kifejtett feltételek mentén kell vizsgálni. Amennyiben a perbeli esetre az uniós jog alkalmazandó lenne, úgy az alperes kártérítési felelőssége a „Brasserie” teszt feltételeinek hiányában sem lenne megállapítható, mivel nincs olyan a magánszemélyeknek alanyi jogot biztosító uniós jogszabály, amelyet a perbeli jogalkotás megsértett volna. A felperes hivatkozott arra is, hogy a törvénymódosítás sérti az Alaptörvény rendelkezéseit, ehhez képest azonban az Alkotmánybíróság a 3101/2012. (VII. 26.) AB végzésével visszautasította azt az alkotmányjogi panaszt, amelyet a jelen perrel érintett jogszabállyal szemben terjesztettek elő.

A felperes előkészítő iratában kiemelte, hogy az előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelmében megfogalmazott kérdés mindenben megfelelt a Pp. 155/A. §-ának és az EUMSZ 267. cikkének. Álláspontja szerint az alperes hivatkozásával szemben az Európai Unió Alapjogi Chartájának 52. cikk (5) bekezdését lehet úgy értelmezni, hogy a Charta a belső jogi aktusokra is vonatkozik. Az uniós aktus végrehajtása ugyanis nem kizárólag azokra az esetekre vonatkozik, amikor a hazai jogalkotás egy kifejezett uniós normát hajt végre, hanem azt is jelenti, hogy a jogalkotás során a Chartában rögzített alapjogokat mindig figyelembe kell venni. A felperes számára emellett nem elfogadható az az alperesi vélekedés, hogy amennyiben egy belső jogi aktus irányelvet sért, az megalapozza az állam kártérítési felelősségét, ha azonban a belső jogi aktus az irányelv érintése nélkül a Charta rendelkezéseit sérti, az kívül esne az állam kártérítési felelősségén. A perbeli esetben az alperes kártérítési felelőssége a „Brasserie” teszt alapján megállapítható, ugyanis nincs olyan feltétel, amely a kártérítési felelősséghez az uniós tényállási elem meglétét kívánná meg. A felperes álláspontja szerint ugyanakkor a perbeli esetben az uniós tényállási elem önmagában azáltal megjelenik, hogy a törvénymódosítás a Chartában foglalt uniós alapjogokat sérti. Az alperes által hivatkozott kúriai eseti döntés a jelen ügyben pedig azért nem lehet irányadó, mert az csak a belső jogszabályok alapján vizsgálta az állam kártérítési felelősségének lehetőségét, az uniós jogot azonban figyelmen kívül hagyta. Az alperes által hivatkozott alkotmánybíróági végzésnek a per eldöntése szempontjából nincs jelentősége, mivel az Alkotmánybíróság azért utasította vissza az alkotmányjogi panaszt, mert abból indult ki, hogy a kötelező tagdíj hozamát a tag követeléseként fogják nyilvántartani. Az Alkotmánybíróság azonban nem tudhatta a döntés időpontjában, hogy az egyéni számlák a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben végül nem jöttek létre, amellyel ellehetetlenült annak lehetősége, hogy a felperest megillető inflációs hozam követelésként legyen nyilvántartható, vagy az a felperes javára kifizetésre kerüljön.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéltábla a felperesi fellebbezés alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy történt-e az elsőfokú eljárás során olyan eljárási szabálysértés, amelyre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül kellene helyezni. A felperes által hivatkozott okok alapján

azonban az eljárási szabálysértés ténye nem állapítható meg. Az a körülmény, hogy a felperes nem ért egyet az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi indokokkal, nem ad alapot az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú eljárás megismétlésére. Az elsőfokú bíróság helytállóan határozott a felperes előzetes döntéshozatali eljárás indítványozása iránti kérelmének elutasításáról is, a perben ugyanis - a későbbiekben kifejtettek szerint - nem merült fel uniós jog értelmezését igénylő kérdés, ezért az EUMSZ 267. cikke szerinti feltételek hiányában előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére nem volt szükség.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azt az ítéletábra csak annyiban egészíti ki, hogy a felperes 2011. január 31. napján jogfenntartó nyilatkozatot tett, amely szerint úgy lépett át az állami nyugdíjrendszerbe, hogy a 2010. évi CLIV. törvény megsemmisítése vagy hatályon kívül helyezése esetére kérte magánnyugdíj-pénztári tagságának fenntartását.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, annak jogi indokait - a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel - az alábbiak szerint pontosítja, illetve egészíti ki.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes keresetét a Ptk. 339. § (1) bekezdésén alapuló kártérítési igényként bírálta el, mert annak az volt a ténybeli alapja, hogy a kiegészítő befizetések hozamát az alperes jogalkotási úton elvonta. A felperes saját álláspontja szerint a 2010. évi CLIV. törvény 16. §-ából nem következik, hogy a kiegészítő befizetések hozamát is ki kellett volna fizetni, visszafizetési kötelezettség csak a kiegészítő befizetésre vonatkozott. Ebből az is következik, hogy a felperes nem lehetett tévedésben, amikor a jogszabály szövegének ismeretében az állami rendszerbe való átlépésre vonatkozó saját döntését 2011. január 31. napján meghozta. A jogszabály szövege ugyanis nyelvtanilag egyértelműen tartalmazza a kifizetendő követelések körét, és a felperesi előadással ellentétben nem tartalmaz olyan „ígéretet”, hogy a kiegészítő befizetések hozamára a felperesnek jogosultsága keletkezne.

Az alperes helytállóan utalt arra, hogy a perben uniós jog alkalmazására és értelmezésére azért nem volt szükség, mert a felperes igénye - hivatkozása ellenére - nem az uniós jog megsértésén alapult. Az uniós jog relevanciája akkor merült volna fel, ha lenne a magánnyugdíjpénztárakra vonatkozó uniós szabályozás, vagy ha a kifogásolt törvényalkotás az EUMSZ által biztosított valamely alapjogot érintette volna. A felperes a Chartában rögzített alapjogainak sérelmét állította, azonban a Charta 51. cikk (1) bekezdése alapján az államok csak annyiban címzettjei a Charta rendelkezéseinek, amennyiben az unió jogát hajtják végre. Az alperes ugyanakkor a 2010. évi CLIV. törvény megalkotásával nem az unió jogát hajtotta végre, így a Charta a perbeli esetben nem irányadó.

A perben tehát az alperesi jogalkotás jogellenességéről kellett állást foglalni. Ebben a körben az ítéletábra nem osztotta az elsőfokú bíróságnak az állami immunitásra vonatkozó álláspontját, mert azt az EUB gyakorlata a felek által is hivatkozott „Francovich”, „Brasserie” és „Berlington” ítéletekben kifejtett indokok mentén áttörte. Az EUB ítéletei mellett az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezési kötelezettségre is figyelemmel a kártérítési jogban nem lehet olyan diszkriminatív álláspontot elfogadni, hogy míg uniós jogot érintő ügyekben a EUB döntések alapján lehetséges az állam kártérítési felelősségének megállapítása, addig belső jogalkotást érintő ügyekben ez kizárt.

A jogalkotással okozott kár megtérítésére irányuló igényt a Ptk. szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre irányadó szabályai alapján kell elbírálni. A Ptk. 342. § (2) bekezdése alapján nem jár kártérítés, ha a kárt a károsult beleegyezésével okozták. Az 1997. évi LXXXII. törvény

módosított 24. § (10) bekezdése a tagoknak választási lehetőséget biztosított arra nézve, hogy maradnak a magánnyugdíj-pénztári rendszerben vagy átlépnek az állami rendszerbe. A felperes saját döntése alapján jogfenntartás mellett az állami rendszert választotta, miközben a törvény 4. § (2) bekezdés zsk) pontja egyértelmű rendelkezést tartalmazott a tag javára jóváírandó összegek köréről. Amennyiben tehát a felperest kár érte, azt saját döntése okozta, az az alperesnek nem tudható be, és annak következményeit nem lehet az alperesre hárítani. Az alperes kártérítési felelősségének megállapítását tehát a Ptk. 342. § (2) bekezdése kizárja.

Az ítéletábra megjegyzi továbbá, hogy az Alkotmánybíróság a 2010. évi CLIV. törvény érintett rendelkezésének alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasította, így a jogalkotás jogellenessége sem állapítható meg. Az Abtv. 39. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság döntése mindenkire nézve kötelező, így a rendes bíróság az Alkotmánybíróság által már vizsgált jogszabály Alaptörvénybe ütközését nem állapíthatja meg.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte ugyanakkor az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét tévesen állapította meg, mert annak alapjául csak a tagdíj kiegészítés inflációs hozamaként megjelölt 271.224 forintot kellett figyelembe venni, míg az ezt meghaladó követelés perköltségnek minősült. A felperes által lerótt eljárási illeték ezért nem szorult kiegészítésre, tehát az erre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést mellőzni kellett.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles az alperesnél felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg. A felperes pervesztességére tekintettel köteles a tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az államnak megfizetni.

Budapest, 2017. június 1.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Pávlisz Beatrix Hajnalka s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: